

Nr 139

Av herr **Karlsson, Fritiof**, *angående åtgärder i syfte att göra i bank sparat kapital värdebeständigt.*

För våra dagars samhälle är det synnerligen angeläget, att sparandet och i synnerhet det enskilda sparandet ökas. Detta är framför allt förutsättningen för att investeringarna skall kunna ökas på sådant sätt, att en tillfredsställande utveckling av näringslivet kan säkras. Nödvändigt är att konsumtionen kan hållas inom ramen för våra produktionsresurser. Under senare år har en alltför kraftig konsumtionsefterfrågan föranlett en fortgående försämring av penningvärdet. Ur samhällsekonomisk synpunkt är det därför synnerligen angeläget, att sparandet ökas.

Vad beträffar det enskilda sparandet, synes banksparandet som regel ha den största betydelsen och ha de bästa förutsättningarna till vidareutveckling. Särskilt bland småfolket kan denna sparform sägas vara lämplig. Såsom förhållandena nu är, måste man dock konstatera att den enskilde inte i tillräcklig grad kan stimuleras till dylikt sparande.

Om exempelvis en person, som är ägare till en förmögenhet av 50 000 kronor, sparar ytterligare 10 000 kronor, erhåller han efter en räntesats av 4 procent en ränteinkomst av 400 kronor å det nysparade kapitalet. Men om sparkapitalet genom penningvärdeförsämring minskat i köpkraft med 5 procent, har personen i fråga förlorat 500 kronor av det nysparade kapitalets värde. Om han befinner sig i sådant inkomstläge, att han har att erlægga skatt med 30 procent av sin inkomst, beskattas den nämnda ränteinkomsten å 400 kronor med 120 kronor. I förmögenhetsskatt får han erlægga 10 kronor. Vederbörande person får alltså härigenom utgifter och kapitalförsämring till sammanlagt 630 kronor, och i realiteten har han alltså förlorat 230 kronor av sitt nysparade kapital. Det är självklart, att sådana förhållanden inte uppmuntrar till sparande och konsumtionsbe-gränsning.

Man har i olika sammanhang hänvisat till möjligheterna av att öka aktiesparandet och andra former av sparande. Men detta synes knappast vara en framkomlig väg för sparare i allmänhet. Om man verkligen vill främja sparviljan hos den enskilde, synes det mig vara nödvändigt, att strävandet inriktas på att ge det enskilda banksparandet bättre förutsättningar.

Så länge penningvärdeförsämring hotar att beröva den enskilde spararen en del av hans sparkapital, synes emellertid inte ifrågavarande syfte kunna uppnås. Enda möjligheten torde därför vara, att i bank sparat kapital göres värdebeständigt. Naturligtvis bortser jag inte ifrån att detta problem

är synnerligen svårbemästrat. Det bör emellertid kunna tänkas, att från samhällets sida någon form av garanti för värdebeständigheten kan skapas. Det synes mig angeläget, att frågan om hur värdebeständigheten av i bank sparat kapital bäst skall kunna lösas göres till föremål för en ingående prövning.

Med stöd av vad som ovan anförts får jag hemställa,

att riksdagen hos Kungl. Maj:t måtte anhålla om skyndsamt utredning av frågan om på vad sätt på bankräkning insatt kapital skall kunna göras värdebeständigt.

Stockholm den 24 januari 1957

Fritiof Karlsson
